

KANOTKLUBBEN

LÄTTLÄST

SARA PABORN

SARA PABORN
KANOTKLUBBEN

2

Lättlä
PAB
2023

Elvira har nyss flyttat till Stockholm.
Hon längtar efter gemenskap
men vet inte hur hon ska hitta den.
Hon är så osäker bland nya människor.

En dag samlar Elvira mod och anmäler sig
till en kurs på en kanotklubb.
Väl ute på sjön är Elvira inte den enda
som måste utmana sina rädslor.

Kanotklubben är en berättelse

Biblioteken i Göteborg

Lättläst 2 Paborn, Sara

Kanotklubben (2023)

9789189149519

2023-08-26

455 0599 8058 31

LL-FÖ

Skepp ohoj

Elvira har just flyttat till Stockholm.
Från sin nya lägenhet
ser hon Mälarens blanka vatten.
Två bryggor sträcker sig ut i sjön.
Låga träd doppar sina blad i vattnet.
Bryggorna tillhör en kanotklubb.
De smala båtarna lyser röda
mot det gröna vattnet.

Varje kväll promenerar Elvira längs vattnet.
Ofta kikar hon in genom stängslet
till kanotklubben.

De som är med i klubben verkar ha det mysigt.
De pratar och skrattar.
Ibland dricker de kaffe på bryggan.
Ibland grillar de majscolvar och hamburgare.

Elvira känner ingen i Stockholm.
Hon vill gärna vara med i gemenskapen.
Vill också grilla, prata och skratta.

En kväll stannar hon till vid ingången.
Där finns en tavla med lappar.
Lär dig paddla kanot! står det på en lapp.
Elvira's hjärta börjar bulta hårdare.
Ska hon våga?

Elvira bestämmer sig direkt.
Ja! Hon ska gå en kurs
för att lära sig paddla.
Hon ska också sitta på bryggan
och prata och skratta.

Veckorna innan kursen börjar går långsamt.
Hon promenerar ofta förbi klubben och tittar in.
Men så är det äntligen dags.
Det är juni och varmt i luften.
Elvira är nervös.

Hon står tillsammans med de andra och väntar.
Det är bara fyra personer i gruppen.
Snart kommer nog den som ska leda dem.
Elvira är blyg och har ställt sig längst bak.

– Skepp ohoj! ropar en man
som måste vara omkring femtio år.

Han har en orange flytväst på sig.
Under den är han naken på överkroppen.
Han vinkar för att få uppmärksamhet.

– Välkomna på kanotkurs! hojtar mannen.
Jag heter Jojo och det är jag som är er ledare.

Jojo ser självsäker ut.
Elvira är lite rädd för självsäkra människor.
Hon har alltid varit omgiven av dem.

Förut var hon ihop med en kille
som alltid tyckte att han visste bäst.
Även när han hade fel.
Det fick Elvira att känna sig osäker på sig själv.
Hon har nästan glömt vem hon var
innan de blev tillsammans.

– Jag hoppas att vi inte har
några badkrukor med oss? säger Jojo.

Han spanar ut över gruppen.
Hans hår är vått, som om han nyss badat själv.
Alla skakar på huvudet. Elvira också.
I vatten känner hon sig hemma.
Hennes stjärntecken är fiskarna, dessutom.

– Här ska ni få lära er att paddla
och möta vågor! fortsätter Jojo.

Det kan kanske behövas, tänker Elvira.
Hon behöver lära sig att möta vågor.
Inte bara i vattnet, utan även i livet.
Med alla dess upp- och nedgångar.

Jojo ropar upp namn från en namnlista.
– Johannes! Eva! Rickard! säger han.

Varje gång Jojo ropar ett namn
sträcker någon i gruppen upp handen.

– Elvira, ropar han
och Elvira räcker upp handen.

– Du behöver knappt någon flytväst.
I alla fall inte för att synas.
Ditt hår är ju lika orange som en flytväst,
säger Jojo och skrattar nöjt åt sitt eget skämt.

Elvira är rödhårig. Riktigt rödhårig.
När hon var liten hade hon många smeknamn.
Pippi Långstrump, *Stoppljuset* och *Eldsvådan* var några.
Men själv har hon alltid tyckt om sitt hår.
Hon blir lite sårad av Jojos skämt
men säger inget.

Elvira undviker alltid bråk om hon kan.
Hon har tränat sig i att alltid vara trevlig.
På sitt jobb svarar hon i telefon hela dagarna.
Hon arbetar på ett företag som sköter hyreshus.
Ibland är hyresgästerna arga över olika fel.
Då måste Elvira ändå vara vänlig.

Ha en fortsatt trevlig dag!
brukar hon säga med glad röst.
Tack för att du ringde! Vi gör vårt bästa!
Hon är så van vid att vara snäll
att hon knappt vet hur man är arg.

- Nu kan alla hämta varsin paddel, säger Jojo.
Jag ska visa er hur man väljer rätt längd.

Han går bestämt till förrådet
och öppnar dörrarna. Alla går efter.
Det luktar trä och våta kläder där inne.
Precis som det luktade på scouterna
där Elvira var med när hon var liten.

Varje lördag träffade hon sin grupp med scouter.
De fick träna på att klara sig i skogen.
Elvira var bra på att göra knopar med rep.
Och på att göra upp eld.
En gång fick hon pris för att hon gjort
ett så bra vindskydd av grenar.
Det minns hon.

Jojo plockar fram en paddel.
- Paddeln ska vara lika lång som din arm
när du sträcker den rakt upp.
Frågor på det? säger han.

Alla skakar på huvudet.
- Vi samlas på gården om fem minuter.
Skepp ohoj! ropar Jojo.

Sedan blåser han i visselpipan och går ut.
Ganska irriterande, tycker Elvira.
Men de andra i gruppen verkar i alla fall trevliga.
Han som heter Johannes ger henne en gul paddel.

- Den här ser ut att passa dig,
säger han med ett varmt leende.

Paddeln är precis lagom lång.
Elvira väljer en flytväst som passar hennes vikt.
Sedan plockar hon upp en keps ur sin väska.
Den skyddar mot solen. Och döljer hennes hår.
Hon orkar inte höra fler kommentarer från Jojo.

Vett och vatten

Hela dagen övar de i kanoterna.
Det är svårt att hålla balansen.
De trillar i och lär sig att klättra upp
i kanoterna igen.

De lär sig också att hjälpa varandra
om någon annan skulle trilla i.
Kamraträddning heter övningen.

Jojo ser sträng ut och ropar:
– Alla ska lära sig att ha vett i vattnet!
På sjön måste man vara kamrater,
annars kan någon drunkna.

Elvira provar flera olika sorters kanoter.
Vissa är så smala och vingliga
att hon inte kan sitta kvar.
Hon välter direkt!

Men vattnet är varmt så det gör inget.
Alla trillar i utom Jojo.

Han sitter stadigt i sin röda kanot
med en dyna bakom ryggen.
Som en kung på en tron.
Ibland blåser han i visselpipan
och ropar ut tips:

– Paddla med raka handleder!
Håll blicken långt fram!
Ta stöd med knäna mot sidorna!

Efter ett tag tar de paus.
Då berättar Jojo om kanotens historia.
Det var folkgruppen inuiter
som först använde kanoter.
De lever i Alaska, Kanada och Grönland.
Så långt norrut är det kallt och blåsigt
men med kanoter kunde de ändå
fiska och jaga i vattnet.

Elvira känner sig äventyrlig när hon trillar i.
Hon låtsas att hon är i fara på riktigt
men lyckas rädda sig själv. Det känns bra.
Men så tappar hon kepsen och den flyter i väg.
Jojo fiskar upp den med sin paddel.

– Rödhättan borde hålla ordning på sina saker,
säger han när han ger henne den.

Pucko, tänker Elvira.

Men hon ler bara och säger:

– Tack för hjälpen!

Det är nära att hon lägger till

Ha en fortsatt bra dag!

som hon brukar på jobbet.

Men hon lyckas hejda sig.

När dagen är slut

har Elvira fått fräknar av solen.

Hon är alldeles trött i kroppen.

Men det är en skön trötthet.

Innan gruppen skiljs åt säger Jojo:

– På lördag får alla som vill

följa med på en utflykt.

Jag tänkte att vi ska paddla

ut till Rävholmen.

Han pekar på en ö som ligger en bit ut i sjön.

– Finns det mycket fästingar där?

frågar han som heter Rickard.

– Det vet jag inte, säger Jojo.

En och annan fästing får man väl tåla.

– Vädret ska bli fint på lördag, fortsätter han.

Det är viktigt att ha koll på väder och vind

när man paddlar. Jag har en särskild app

i telefonen för att kolla vädret.

Han viftar stolt med sin mobil.

Den har vattentätt fodral.

– Vi samlas här på klubben

klockan elva på förmiddagen.

Ta med er matsäck och vattenflaska.

Vatten är viktigt! säger Jojo.

– Hur länge är vi borta? undrar Rickard.

– Ungefär tre timmar, säger Jojo.
Ingen långtur. Ni är trots allt bara nybörjare.

Han drar upp badbyxorna lite.
– Frågor på det? säger han.

Egentligen har Elvira frågor.
Hon vill veta vilken kanot hon ska ha.
Och om hon kommer få
den paddel hon vill ha.
Men hon vågar inte säga något.

De andra i gruppen verkar vilja följa med.
Så Elvira tackar också ja.
Sedan tar hon följe med Johannes och Eva
ut genom grinden.

– Vi ses på lördag, säger Johannes
och ler innan de skiljs åt.

– Det gör vi, säger Elvira och ler tillbaka.

Det stramar lite i ansiktet.
Hon har blivit solbränd.
Eva vänder sig om och vinkar
när hon går mot tunnelbanan.
Det gör Elvira alldeles glad inombords.

När hon kommer hem
sätter hon sig på balkongen.
Hon har en skön korgstol med dyna där.
Kvällssolen värmer hennes ben.
Elvira känner sig glad och förväntansfull.
Det är bara fem dagar till lördag.

Vänta och längta

Hela veckan längtar Elvira till utflykten.
Hon planerar noga vad hon ska ha med sig.
En långärmad tröja som skyddar mot solen.
En stor flaska vatten. En termos med kaffe.
En ostpaj och sallad.

Och så en hel påse kanelbullar.
Hon kan alltid bjuda de andra på bullar.
Det är ett bra sätt att komma nära
människor man inte känner.

Elvira tycker om att laga mat.
Men hennes förra kille hittade alltid något
att klaga på när hon gjorde det.
Vad hon än lagade.

Här behövs mer vatten i kastrullen!
kunde han säga om hon kokade spagetti.
För lite salt! kunde han säga
om hon gjort köttbullar.
Nu lagar hon bara mat till sig själv
och det är skönt.

Vädret är fint under veckan.
Varje kväll sitter Elvira på balkongen.
Det ska bli soligt på lördag också, säger de på radio.
Elvira ser ut över trädens kronor
och lyssnar till suset i löven.

Eftersom Elvira har varit scout
vet hon en hel del om träd.
Som vilka sorter som trivs bäst var.
Hon kan också ta hjälp av träden
för att veta vilket håll som är norr
och vilket som är söder.

Mossa gillar fukt och växer på trädens norra sida.
Myror vill ha sol och värme så de bygger
sina myrstackar på trädens södra sida.
Allting i naturen har sina skäl.
Det är vackert, tycker Elvira.

Hon är uppvuxen på en liten ort
där naturen fick ta större plats än i Stockholm.
Här är det hon som vill ta större plats.
Mer plats än vad hon gjorde hemma.

En dag på väg hem från jobbet
ser hon Eva från kursen. Eva vinkar glatt.
Bara det känns som en framgång.
Nu har Elvira någon
som hälsar på henne på stan.

På fredag kväll bakar Elvira
bullarna som hon ska ha med sig.
Så att de är nybakta till utflykten.
Doften av kanel fyller lägenheten.
Den finns kvar när hon somnar.
Imorgon är det äntligen lördag.

Möta vågor

Elvira vaknar tidigt på lördagen
av att vinden skallrar i fönstren.
När hon stiger upp ser hon trädens kronor
vaja fram och tillbaka.
Men himlen är nästan helt blå.

Hon går ut på balkongen
och blickar ut över Mälaren.
Det syns i alla fall inga vita vågor på vattnet.
Så det blåser nog inte för mycket.

Luften är varm, säkert tjugo grader.
Det är skönt att stå på balkongen
och känna de varma vindarna.

Elvira går in och gör kaffe
och häller upp det i en termos.
Hon packar allt hon ska ha med
i sin gamla ryggsäck.
Samma som hon hade
när hon var liten.

Hon har redan packat regnkläder,
solkräm och en kniv att tälja med.
Ryggsäcken luktar scout.
Mossa, jord och skog.
En kort stund blir Elvira
alldeles lycklig av doften.
Hon minns en tid när allt var enkelt.

Sedan klär hon på sig och går ner mot kanotklubben.
Hon ser ingen från kursen när hon kommer fram.
På gården står en äldre man och kvinna
och torkar av två kanoter.
En liten svart hund springer omkring och skäller.
Den vill gärna hälsa på Elvira.

– Det där är Uno. Han är snäll, säger kvinnan.
Han blir bara orolig så fort
det ska bli dåligt väder.

– Men solen skiner ju? säger Elvira.

– Jag vet, men Uno brukar aldrig ha fel.
Det kanske är ett oväder på gång, säger kvinnan.

Elvira går in i det röda klubbhuset.
Till höger ligger ett litet kök
med kylskåp, spis och ugn.
Här kan man laga mat
när man varit ute och paddlat.

Till vänster ligger en toalett
och herrarnas omklädningsrum.
Dörren in dit står på glänt.
Elvira ser Rickard, den blyga killen
som frågade om fästingarna.
Han smörjer in armarna med solkräm.

– Hej! säger hon.
Var är alla andra?

– Jag tror att jag kom först, säger Rickard.

Han har redan flytvästen på sig.
Ett par solglasögon hänger
i ett snöre om hans hals.

– Men visst var det klockan elva? frågar Elvira.

Precis då hör hon någon
komma in genom ytterdörren.

– Hallå, hallå! säger Jojo andfått.
Är Rödhättan redo för äventyr?

Elvira vill inte svara på en sådan fråga.
Hon vill att Jojo ska sluta skoja
om hennes röda hår.
Men hon nickar och ler.

– Javisst, säger hon.

– Vad bra. Det verkar bara bli vi tre, tyvärr.
Rickard, du och jag, säger Jojo.

Rickard kommer ut ur omklädningsrummet.

– Varför ska inte de andra med? frågar han oroligt.

– Äsch. Eva var visst rädd för blåsten.
Men det är ingen fara, det lovar jag.
Appen i mobilen säger att det är lugnt.

Jojo klappar sin bröstficka där mobilen ligger.

– Johannes då? frågar Elvira.

– Han är sjuk, säger Jojo.
Men vi klarar oss utan honom!

Jojo ler och tar av sig ryggsäcken.
– Nu ska vi välja kanoter och sedan ger vi oss av.

Elvira får en bred och stadig, röd kanot.
– En riktig Finlandsfärja. Svår att välta, säger Jojo.

Rickard får en likadan, fast vit.
Jojo tar sin egen kanot.

Längst ut på bryggan sitter en vimpel.
Den fladdrar hårt i vinden.
– Det verkar blåsa mer nu? säger Rickard nervöst.

– Det känns mindre när vi sitter
i kanoterna, lovar Jojo.
Och vi får ju medvind ut till ön.

Elvira lägger sin ryggsäck i luckan
längst bak i kanoten.
Där är den skyddad från att bli blöt.
Sedan hoppar hon i från bryggan
så som hon lärt sig.

– Vi paddlar i bredd, säger Jojo.
Kom ihåg att hålla blicken långt fram bara.
Om det kommer en våg
möter ni den rakt framifrån.

– Jag är nervös, säger Rickard.

– Ta det bara lugnt. Jag låter inget hända
mina elever, säger Jojo och nickar bestämt.

Han börjar paddla ut längs stranden.
Elvira och Rickard paddlar efter.

Det är skönt när kanoten glider genom vattnet.
Rörelsen känns i hela kroppen.
Från vattnet ser allting annorlunda ut.
Elvira kan se huset där hon bor.

Utemöblerna på balkongen är så små
att de ser ut som dockmöbler.
Tänk! Där brukar hon själv sitta på kvällarna.
Allting ser olika ut beroende på
var man själv står, tänker hon.
På sätt och vis handlar nog allt
i livet om perspektiv.

Längs vattnet står människor med fiskespön.
Några badar. Elvira känner sig
som en spion som ser allt.
Ingen verkar se henne.
Det är en skön känsla.
Hon känner sig trygg i kanoten.

– Har Rödhättan spämt fast kepsen?
Det börjar blåsa upp! hojtar Jojo genom vinden.

Elvira svarar inte.
Istället tar hon några arga tag med paddeln
så att hon glider förbi honom.

– Ta det lugnt så att du inte välter, säger Jojo.

Precis då kommer en motorbåt
farande bakom honom.

Vågen som bildas efter den är stor.
Elvira ser Jojos förvånade blick
när hans kanot vacklar till.

I nästa sekund ligger han i vattnet.

Förbaskade fartdårar

– Förbaskade fartdårar! ropar Jojo argt
där han ligger och guppar i vattnet.

– Hur gick det? ropar Rickard.

– Bra. Varför skulle det inte göra det?
Nu får ni se hur man tar sig upp smidigt
i kanoten också.

Jojo kravlar upp i sin kanot igen.
Sedan skakar han vattnet ur håret
och greppar sin paddel.

De har drivit ut en bit från land nu.
På andra sidan skymtar Rävholmen.
Det finns inga stugor där.
Bara höga träd och säkert fästingar i gräset.

– Ska vi vända? frågar Rickard.

– Nej, det är ingen fara med mig, säger Jojo.

Elvira tittar upp på himlen.
Mörka, stora moln har börjat rulla in.

– Men det ser ut att bli oväder, protesterar Elvira.

– Vädret ska vara fint. Det står i appen.
Det blåser snart förbi, säger Jojo
och fortsätter framåt.

Elvira ser några fåglar flyga
ovanligt nära vattnet. Det är svalor.
Elvira vet vad det betyder när de flyger så.
Det betyder att regnet kommer snart.
Det lärde hon sig på scouterna.

Hon tittar tillbaka mot kanotklubben.
Den ser liten ut. De är ganska långt ut på sjön nu.
Vågorna har blivit större och verkar komma
från alla håll samtidigt.

Vinden tar tag i hennes kanot från sidan.
Hon ropar till, men lyckas hålla balansen.
Jojo ser upp och rynkar pannan.

– Konstigt, säger han. Det skulle inte blåsa
så här mycket.

Hans visselpipa dinglar i snöret runt halsen.
På ett ögonblick tilltar vinden ännu mer.
Sedan öppnar sig himlen och regnet kommer.
Det är inget lätt sommarregn.
Det öser ner.

– Vad ska vi göra? ropar Rickard.

– Sitt still i båten!
Har ni aldrig hört det uttrycket? tjoar Jojo.
Lugn i stormen. Det blåser över.
Vi börjar paddla hemåt!

De paddlar allt de kan.
Men nu har de vinden emot sig.
Istället för att komma framåt
glider de allt längre ut.

Regnet får Elvira klädd att klibba mot kroppen.
Nu är det för sent att ta på regnkläderna.
Det droppar från kepsens brätte.
Ännu mörkare moln syns vid horisonten.
De rör sig snabbt och är stora som torn.

Plötsligt lyser en blixtnad himlen.
Jojo rycker till. Elvira hinner räkna till tre
innan ljudet av åskan kommer.
Det betyder att den bara
är en kilometer bort.

Jojo kisar mot Elvira
och Rickard genom regnet.
Han verkar tveka.

– Det är nog bäst att vi paddlar över
till Rävholmen istället, ropar han.
Det är närmare. Vi försöker gå i land där.
Paddla i bredd med mig!

Rickard och Elvira paddlar allt vad de kan.
Elvira ser knappt något.
Det är som ett vattenfall framför henne.

Bara vagt ser hon Rävholmen.
Hon siktar ditåt. Håller fokus med blicken.
Paddlar som om hon aldrig gjort annat.
Raka armar. Ordentliga tag.

Det enda hon tänker på är att ta sig i land.
Hon hinner inte ens vara rädd.

Blixtar och dunder

De drar upp kanoterna på en liten strand.
Regnet öser ner. Vinden flämtar i träden.
Rickard ser livrädd ut när han hoppar ur kanoten.

- Hoppas att inte blixten slår ner, gnyr han.
- Säg inte så! säger Jojo med skarp, hög röst.
Det är ingen poäng med att skrämma upp sig.

Jojo ser rädd ut själv.
Hans blick rör sig mellan himlen och mobilen
som han försöker skydda med handen.
Kanske funkar inte hans väder-app, tänker Elvira.
Kanske visar den alltid sol och vindstilla.
Det vore något!

Själv är hon inte rädd för åskan.
Hon är rädd för helt andra saker.
Att människor inte ska tycka om henne.
Att hon ska råka säga något dumt.
Att hon inte ska passa in.

Men åskan tycker hon bara är vacker.
När det dundrar och mullrar påminns hon
om hur liten hon är. Och om hur små
hennes problem är.

Hon hjälper Rickard att dra upp
hans kanot ordentligt i sanden.

- Vad ska vi göra nu? frågar Rickard.

Han är så blöt om byxorna
att man kunnat tro att han kissat på sig.
Men det är bara regn.

- Ta det lugnt, hör Elvira
sig själv säga med stadig röst.
Vi kan säkert hitta någonstans att sätta oss.
Och jag har matsäck så att det räcker åt alla.

Hon tar upp ryggsäcken
med mat, vatten, kaffe och bullar.

- Hur kan du tänka på mat nu? ropar Jojo.
Vi måste hitta skydd!

Han springer med händerna över huvudet
för att skydda sig mot regnet.
Strax därpå klyver en ny blixthimlen.
Åskan mullrar alldeles nära nu.
Luften känns elektrisk.

Skenet från blixten lyser upp Jojos ansikte.
Han ser alldeles skräckslagen ut.
Elvira förstår plötsligt vad problemet är.
Jojo är rädd för åska!

Han skyndar upp till en liten bod.
Den är byggd av gamla plankor
som knappt ser ut att hålla ihop.
Jojo öppnar dörren och går in.
Rickard och Elvira följer efter.
Jojo sätter sig på en trave med ved.

– Stäng dörren! säger Jojo bestämt.

Som om blixten skulle komma in
genom dörren.

Elvira ser sig omkring.
På väggen hänger rostiga verktyg.
En såg och en spade.
På bänken finns en låda med spik
och en hammare.

– Här kan vi klara oss i en månad, säger Elvira glatt.
Här finns ju både verktyg och skydd för vinden.

– Men vi ska hem i dag, säger Jojo fort.

Elvira plockar fram sitt sittunderlag.
Samma som hon hade när hon var scout.
Hon har också en picknickfilt med sig.
Den har silvrig folie på ena sidan
som skyddar mot kyla och väta.
Hon breder ut den så att alla kan sitta.
Det regnar in i boden på några ställen.
Men inte på dem.

– Undrar vems boden är, säger Rickard.
Jag trodde inte att någon bodde här på ön?

– Det är kanske någon som haft
ett hemligt gömställe här? föreslår Elvira.

Jojo är tyst.
Han öppnar munnen
som för att säga något.
Sedan stänger han den igen.

– Vad tänkte du säga? frågar Elvira
och ser nyfiket på honom.

– Det har funnits ett hus här en gång,
säger Jojo till slut. När jag var liten grabb.
Men blixten slog ner i det och huset brann upp.
Det enda som finns kvar är järnspisen.

Han sväljer.
– Jävla regn, säger han sedan.

– Var låg huset? frågar Rickard.

– En bit upp i skogen, säger Jojo
och nickar med huvudet.

– Man ska undvika
att stå under höga träd
när det åskar, säger Elvira.
Och att vara på sjön.
Blixten söker sig alltid
till den högsta punkten.

– Prata inte om blixten hela tiden, ber Jojo.

De sitter tysta en stund och lyssnar på regnet.
Elvira tycker om ljudet av droppar som faller.
Det är som musik. Som en melodi.
Naturens alldeles egna.
Vinden är också som musik.

Det finns ett ljud till i boden. Elviras mage.
Den kurrar. Hon är hungrig.

– Jag har faktiskt bakat bullar, säger Elvira.
Vill ni ha? Jag har kaffe med mig också.

Rickard skiner upp.
– Gärna! Vad mysigt.

– Mysigt vet jag inte, muttrar Jojo.
Men kaffe och bulle kan knappast skada.

Elvira plockar fram godsakerna.
Bullarna fyller boden med doften
av kanel och kardemumma.
När hon skruvar av locket till termosen
sprider sig doften av kaffe också.

– Jag har med extra kåsor, säger Elvira.

– Vad är en kåsa? frågar Rickard.

Elvira räcker honom en mugg i plast.
– Det här är en kåsa, säger hon.
En sådan har varenda scout!

Rickard tar emot muggen.
– Du har verkligen tänkt på allt, säger han.

Han ler mot Elvira med hela ansiktet.
Till och med Jojo ser nöjt på henne.
– Rödhättan har viss koll, medger han.

Byta hemligheter

Så fikar de medan åskan mullrar
så att hela boden skakar.
Elvira tycker att en bulle
aldrig har smakat så gott.
Jag kan minsann baka! tänker hon.

När de fikat klart plockar hon fram
resten av maten. Paj och sallad.

– Egentligen ska det ju vara tvärtom, säger hon.
Först mat och sedan fika.
Men idag kan vi göra ett undantag.
Hela dagen är ju ändå upp och ner.

Rickard skrattar. Jojo ser sårad ut.
– Appen sa sol, säger han bistert.

Rickard och Elvira fnissar mot varandra.
Då och då lyser blixtar upp himlen utanför.
Det kan de se genom gliporna i dörren.
Varje gång rycker Jojo till.

– Varför är du så rädd för åska?
frågar Elvira vänligt.

– Jag är inte rädd, säger Jojo.
Jag har bara respekt för den!

Nytt muller hörs och Jojo rycker till igen.
Han tappar sin pajbit på marken.

– Alla är rädda för något, säger Rickard tröstande.
Vi kan ju berätta om våra rädslor?
Så får vi tiden att gå också.

– Bra idé. Vad är du rädd för? frågar Elvira.

– Sjukdomar och baciller, säger Rickard direkt.
Och jag vågar inte sitta på en filt i gräset
för jag är så rädd för fästingar.
En gång för inte så länge sedan
var jag säker på att jag fått mässlingen.
Men det var bara myggbett.

Rickard gör en rolig min. Elvira skrattar till.
Det var länge sedan hon skrattade.

– Det är alltid jobbigt för mig
att vara i naturen, fortsätter Rickard.
Jag måste ha med massor av grejer.
Som myggmedel, fästingspray och Alvedon.
Men även om jag har allt det där känns det svårt.

– Det låter verkligen jobbigt, säger Elvira.

– Det var för att utmana min rädsla
som jag anmälde mig till kanotkursen,
säger Rickard.

– Det var modigt av dig, säger Elvira.

– Mm, säger Rickard.
Vad är du rädd för?

Elvira suckar och ser blygt på de andra.

– Listan är ganska lång.
Vill ni verkligen lyssna?

– Vi har all tid i världen, säger Rickard.
Det blixtrar ju fortfarande där ute.

– Sluta prata om blixten! säger Jojo argt.

Men han verkar lite nyfiken
på vad Elvira ska svara.

– Jag är rädd för att andra ska tycka
att jag är konstig, säger Elvira.
Att jag ska säga fel saker.
Att andra ska skratta åt mig.
Och så är jag rädd för att prata
med nya människor.

– Det märks inte, säger Rickard.

Elvira tittar på honom.
Det har han faktiskt rätt i.
Hon har inte varit rädd
sedan de satte sig i kanoterna.
Konstigt nog.

– Jag tycker att du är rolig att prata med.
Och väldigt bra på att baka bullar,
säger Rickard och ler igen.

Elvira tycker om hans leende.

– Du då, Jojo? säger Rickard.
Vad är du rädd för?

– Rädslor är till för att utmanas, säger Jojo
och lägger sina solbrända ben i kors på filten.

– Då är det ju bra att du är här, påpekar Elvira.

Jojo tittar frågande på henne.
– Vad menar du?

– Du utmanar din rädsla för åska nu.
Vare sig du vill eller inte.

Jojo muttrar.
– Det är möjligt att jag ogillar blixtar, säger han.
Och inlagd sill. Det avskyr jag.

– Men du är väl inte rädd för sillen?
invänder Rickard.

– Nej, säger Jojo.
Mörker är ingen höjdare kanske.
Om ni tvunget vill veta.

– Mörkrädd alltså, säger Elvira.

Jojo rycker på axlarna.
– Kalla det vad du vill.
Får man ta en bulle till?

– Ta så många du vill, säger Elvira.

Regnet börjar låta lite mindre mot taket.
Genom springorna i dörren ser himlen ljusare ut.

– Kan du berätta mer om huset
som låg här på ön? frågar Rickard.
Hur såg det ut? Kände du dem som bodde här?

– Jo, jag kände den lille killen, säger Jojo.
Huset var rött med vita knutar och dörren var grön.
I trädgården fanns det bikupor.
Ingen kunde bo kvar när blixten slagit ner.
Inte ens bina.

En plötslig åskknall duntrar till ovanför dem.
Sedan hörs ljudet av en tjock gren som knäcks.
Det dunsar till på bodens tak, en hård duns.
För en sekund tror Elvira att trädet
ska braka igenom och skada dem.

Jojo kryper ihop.
Han trycker sig mot Elviras axel, som ett barn.
Sedan blir det tyst där ute. Regnet verkar avta
och snart har det slutat helt.

De sitter tysta en stund och bara väntar.
Sedan harklar sig Jojo.
– Den där lille killen som bodde i huset,
säger han med låg röst.

– Ja? säger Elvira.

– Den killen var jag, säger Jojo.

Efter regn kommer solsken

Till sist ger åskvädret med sig.
Himlen spricker upp och blir blå igen.
De går ut ur boden.

Jojo leder dem uppför en stig mot skogen.
Där pekar han på resterna av det gamla huset.
Mitt bland stenar och träd står en rostig järnspis.
Den har mossor på sidorna.

– Här brukade morsan laga pannkakor, säger Jojo.
Det är vår gamla spis.

Rickard har blivit alldeles blek.
– Var ni hemma när blixten slog ner?
frågar han och ser på Jojo.

– Nej. Tack och lov inte. Just den dagen
var vi inne i stan och handlade.
Men när vi kom ut hit på kvällen
såg vi vad som hänt.

– Kom brandkåren? frågar Elvira.

– Ja. Brandkåren var redan på plats med båt.
Men inget gick att rädda. Kåken var byggd i trä.

Jojo sparkar till en sten.
– Det var bara grunden på huset
som var gjord av sten.

Han ser tankfull ut.
– Morsan och farsan hade inte råd
att bygga upp allt igen. Vi hyrde marken.
Men jag har alltid känt en dragning tillbaka hit.
När jag blev vuxen började jag paddla på klubben.

Han sänker rösten.
– Ibland paddlar jag hit själv tidiga morgnar.
Sätter mig och bara tittar.
Ibland har jag med kaffe som du hade i dag,
säger han och nickar mot Elvira.

– Och är det varmt väder så badar och solar jag.
Jag älskar den här platsen.
Med eller utan hus.

Jojo torkar sig i ögonvrån.
Elvira lägger en hand på hans arm.

– Vilken sorglig historia, säger hon.

– Jo. Men ön finns ju kvar. Och jag också.
Det är det viktiga. Men det där med åskan
har jag aldrig riktigt vant mig vid.
Jag blir alltid ...

Jojo söker efter ord och rodnar.
– Ja, jag blir rädd när det blixtrar.
Men säg det inte till någon
på klubben är ni snälla.
Jag är ju ledare.
En ledare måste tåla åska!

– Vi säger inget, lovar Elvira.

– Absolut inget, säger Rickard.
Men då kan ju ni vara tysta
om min rädsla för sjukdomar också.

– Vi kan väl bestämma att vi lämnar kvar
varsin rädsla här på ön? föreslår Elvira försiktigt.
Jag vill gärna slippa oroa mig för
vad andra tycker om mig.
Den rädslan vill jag lämna här.
Tycker ni att jag är löjlig?

Jojo ser på henne.
Sedan går han fram
till den rostiga spisen.
Han öppnar ugnsluckan.

– In med rädslan här, säger han.
Så kan den brinna upp.

Sedan ler han stort.
– Rödhättan och elden. Det passar ju bra,
säger han och skrattar högt.

– Kalla mig inte Rödhättan är du snäll, säger Elvira.
Jag bränner gärna upp det smeknamnet också.
Jag heter faktiskt Elvira.

Alla tre börjar skratta nu.
Det har ljusnat vid horisonten.
Vinden har slutat slita i trädens grenar.
Det är tyst. Bara en fågel sjunger trevande.

– Ska vi börja ge oss av hemåt? frågar Jojo.
Det hade varit skönt att basta lite.
Jag har ställt in timern på bastun på klubben.
Den är nog varm när vi kommer tillbaka.

– Det låter kanon, säger Rickard.
Inga baciller tål värmen i en bastu.

De skrattar medan de går ner mot strandkanten.
Kanuterna är fulla med vatten, så de tömmer dem.
Sedan sätter de sig i varsin kanot
och börjar paddla hemåt.
I bredd.

*

De glider in vid bryggan
just när solen börjat skina igen.
Klockan är snart halv fem.
En grupp medlemmar står
och försöker tända grillen.

– Ni har väl ny grillkol? hojtar Jojo.
Annars blir det svårt att få fart på elden
efter det här ovädret.

En av männen tittar upp.
– Har ni varit ute i rusket?

– Jajamänsan, säger Jojo.
Vi har varit på Rävholmen.
Rödhätt... förlåt, jag menar Elvira här
hade med sig bullar och kaffe.
Så det gick ingen nöd på oss.

– Det var ju tur att inte blixten slog ner
i kanoterna, säger mannen allvarligt.

Jojo rycker till, men ingen verkar märka det.
Ingen utom Elvira.

– Man får bara se till att behålla lugnet.
Då är det ingen fara, säger Jojo
och hoppar upp på bryggan.

– Ska vi ta ett dopp innan bastun? frågar han.
Det brukar bli varmt i vattnet när det har åskat.
Något bra ska det väl vara med det!

På andra sidan staketet ser Elvira
en ung kvinna gå förbi. Hon går långsamt,
som om hon längtar in till gemenskapen.
Till människorna och kanoterna
och samtalet och grillen.

De får ögonkontakt. Elvira vinkar.
Hon vet hur det är att vara på andra sidan.
Tjejen ler tveksamt och vinkar tillbaka.
Så enkelt det verkar när det väl händer.
Att finna en ny gemenskap.

Rickard räcker henne handen.

– Ska jag hjälpa dig upp på bryggan?
frågar han och ser på henne.

– Ja, tack, säger Elvira och tar hans hand.